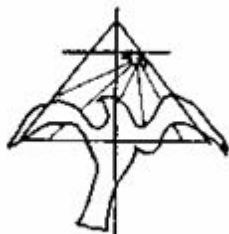

9

září
2011

Košířský farní list

ZÁŘÍ

JMÉNA PANNY MARIE

Jméno ve spojení s osobou není pouhým shlukem hlásek, ale má zvláštní význam. Bývá spojováno se ctí. Mladým lidem se dává např. povzbuzení, aby dbali na své dobré jméno, což je jiné vyjádření pro dobrý charakter, který nejvíce zdobí člověka. Někomu nemůžeme přijít na jméno, protože je nám velmi protivný. Jménem jiného člověka něco pronášíme nebo konáme, abychom splnili jeho vůli nebo přání. Zastupujeme tak jeho osobu.

V duchovním životě však jméno získává ještě větší důležitost. Je spojováno s udělením svátosti křtu a biřmování. Je uděleno k vyjádření novosti života zasvěceného Bohu v řeholním společenství. V těchto případech má jméno vztah k patronovi, od něhož nositel jména očekává přímluvu a čerpá také inspiraci z jeho životního příkladu. Každého Bůh zná a volá jeho jménem, což je důkazem skutečnosti, že proniká naprosto dokonale v plné pravdivosti do tajemství jeho osoby.

V této souvislosti můžeme chápat také liturgické slavení JMÉNA PANNY MARIE, které je spojeno s datem 12. září.

Slavnost Jména Panny Marie se původně slavila v 16. století jako místní svátek ve Španělsku (schválena r. 1513). Za papeže Sixta V. r. 1587 byla znovu potvrzena pro španělskou diecézi Cuenskou a stanovena na 17. září. Krátce potom se rozšířila v Toledsku a za Řehoře XV. v celém Španělsku. Po odvrácení mohutného vpádu mohamedánů do střední Evropy vítězstvím polského krále Jana Sobieského u Vídně 12. září 1683 ji zavedl papež Inocenc XI. (dekretem ze dne 25. listopadu 1683) jako děkovnou slavnost pro celou církev, když ji stanovil na neděli v oktávu Narození Panny Marie. Liturgickou reformou Pia X. byla přesunuta na 12. září, kdy církev uděluje za obvyklých podmínek plnomocné odpustky.

Jméno Panny Marie je jméno naší nebeské Matky. Je to jméno, které je nám po nejsvětějším jménu Ježíš nejdražší. K němu upínáme vedle jména Spasitele celou svou nadějí ve spásu a toužíme je ve smrti naposledy vyslovit spolu se jménem našeho Pána. Sv. Otcové je rádi a s horlivostí vykládali. Vyvozovali z něho všechny výsady i přednosti Matky Vykupitelovy. Existuje celá řada výkladů slovního významu jména Maria. Který výklad je nejoprávněnější, nelze s naprostou jistotou doložit. V liturgii je nejrozšířenější výklad: Maria = Paní – krásná – a hvězda mořská.

Svátek Jména Panny Marie je rodinným svátkem církve. Jsou to jmeniny naší duchovní Matky. Po narozeninách 8. září slavíme tento den jako jmeniny Panny Marie.

Zároveň je to děkovný den za záchranu křesťanství a křesťanské kultury ve střední Evropě před hrozbou zátopou islámu koncem 17. století. Právě 12. září 1683 po mši sv. před obrazem Panny Marie na hoře sv. Leopolda u Vídně byl zadržen mohutný vpád islámu do středu křesťanské Evropy.

Křesťanská víra se ve své čisté kráse znovu rozvíjí v srdci člověka, který se svobodně rozhoduje k přijetí tohoto daru. Nelze se ani dnes spoléhat na nějaký automatický přenos víry.

Panna Maria je Matkou naší víry, učí nás věřit, vychovává nás k správnému prožívání víry a přimlouvá se za její růst v našem srdci. Proto k ní s důvěrou volejme i v této dramatické době:

Pamatuj, láskyplná Panno Maria, že nikdy nebylo slyšáno, že bys opustila toho, kdo se utíkal pod tvou ochranu, kdo vzýval tvou moc, kdo prosil o tvou přímluvu. V této důvěře se také já k tobě utíkám, Panno panen a Matko. K tobě přicházím, před tebou stojím a lituji svých hříchů. Dobrá matko Věčného Slova, neodvracej se od mých proseb, ale slyš je a vyslyš.

Obnovujme také pravidelně a zvláště ve výroční den svého křtu svůj křestní slib a zasvěcením Panně Marii se dávejme k dispozici pro Boží království:

Maria, má dobrá matko, dnes ti znovu svěřuji sebe se vším, co jsem a co mám. Tobě svěřuji i své rozhodnutí dávat Bohu první místo a přijímat jeho vůli za svou. Pomoz mi dosáhnout svatosti a jednou se radovat s tebou a svatými u tvého Syna.

P.L.

Liturgický kalendář

září 2011

2.	pátek	První pátek v měsíci
3.	sobota	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
4.	NEDĚLE	23. neděle v mezidobí
7.	středa	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka
8.	čtvrtek	Svátek Narození Panny Marie
9.	pátek	Sv. Petra Klavera, kněze
10.	sobota	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka
11.	NEDĚLE	24. neděle v mezidobí
12.	pondělí	Jména Panny Marie
13.	úterý	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14.	středa	Svátek Povýšení svatého kříže
15.	čtvrtek	Památka Panny Marie Bolestné
16.	pátek	Památka sv. Ludmily, mučednice
17.	sobota	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků Sv. Roberta Bellarmina, biskupa a učitele církve
18.	NEDĚLE	25. neděle v mezidobí
19.	pondělí	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20.	úterý	Památka Sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze, Pavla Chong Ha-sanga a druhů, mučedníků
21.	středa	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23.	pátek	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
25.	NEDĚLE	26. neděle v mezidobí
26.	pondělí	Sv. Kosmy a Damiána
27.	úterý	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28.	středa	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA - hlavního patrona českého národa – doporučený svátek
29.	čtvrtek	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30.	pátek	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Mše svaté na Klamovce

Od pondělí 5. září budou pokračovat pondělní a úterní bohoslužby v kapli Na Klamovce od 7.30 hod.

Výstav Nejsvětější Svátosti

Eucharistický výstav bude v kostele Nejsvětější Trojice ve středu 14. září a v pátek 16. září vždy od 16.30 do 17.30 hod. s následnou mší sv.

Bohoslužby v kostele sv. Jana Nep.

Během září by měly být v plném rozsahu obnoveny bohoslužby v kostele sv. Jana Nep., kde se během července a srpna uskutečnila výměna svodů dešťové vody ve zdivu kostela. Byla to poslední část mohutné rekonstrukce, která si vyžádala značné pracovní nasazení a finanční úhradu v hodnotě přes 350.000,- Kč. Vřelé díky všem, kteří se na tomto náročném díle jakýmkoliv způsobem podíleli.

Výuka náboženství

Do konce měsíce září je možné přihlásit děti na katechezi, pro kterou by byl velmi vhodný čas ve čtvrtek od 15.00 do 15.45 hod. Bude však třeba konzultovat tento termín s rodiči přihlášených dětí podle jejich školního rozvrhu. Rodiče se mohou domluvit osobně s P. Loheliem. Výuka bude zahájena v prvním říjnovém týdnu.

Schůze farní rady

V pátek 9. září bude další schůze farní rady v domečku u kostela Nejsvětější Trojice po bohoslužbách.

Setkání v domečku

V pátek 16. září bude po bohoslužbách v domečku u Nejsvětější Trojice pokračovat společné zamýšlení nad Božím slovem.

Katecheze

Katecheze pro dospělé budou pokračovat v sobotu 1. a 15. října ve farním sále u sv. Jana Nep. po skončení bohoslužeb. Tématem bude Pentateuch.

Úmysly Apoštolátu modlitby na září

- 1. Za učitele, aby svým žákům předávali lásku k pravdě a vychovávali je k opravdovým mravním a duchovním hodnotám.**
- 2. Aby křesťanská společenství na asijském kontinentě horlivě hlásala evangelium a vydávala radostné svědectví o kráse víry.**
- 3. Za to, aby všechna společenství v církvi, zejména ve farnostech a rodinách, poskytovala pomoc a věnovala pozornost těm, kdo byli pokřtěni nebo se na křest připravují.**

Svatý Vincenc de Paul, kněz – památka 27. září

Svatý Vincenc se narodil r. 1581 v chudé rolnické rodině ve vesnici Pouy v Gaskoňsku na jihozápadě Francie. Přídomek „de Paul“ je asi nutno chápat jako příjmení. Jeho otec se jmenoval Jean de Paul. (Nenašel jsem nikde v pramenech nějaké místo Paul nebo Paula, které by bylo spojeno s jeho životem.)

Prožil dlouhý a bohatý život. Od mládí měl touhu studovat. Základní studia absolvoval u františkánů v nedalekém městě Dax, teologii studoval v Toulouse. Vysvěcen na kněze byl r. 1600. Pak pokračoval ve studiu dál a živil se jako domácí učitel. V této době vyřizoval nějakou záležitost v Marseille a při zpáteční plavbě byl unesen piráty a strávil dva roky v Tunisu v otroctví. Pak se mu zdařilo utéci a strávil nějakou dobu v Římě.

Do Francie – do Paříže se vrátil r. 1609. Stal se členem pařížského společenství kněží Oratoria. Zakladatelem Oratoria byl Pierre de Bérulle, který měl na Vincence velký duchovní vliv.

Hluboký vliv na něj mělo i pozdější setkání se sv. Františkem Saleským a se sv. Janou Františkou de Chantal.

Zastával pak různé funkce. Byl farářem v Châtillon-les-Dombes. Tam poznal velkou bídu chudých lidí na venkově a založil první ženské charitativní společenství. Podle tohoto vzoru začaly vznikat v mnoha městech ještě v téže roce první charitativní spolky (Dames de la Charité).

Byl duchovním v rodině Madame Gondi, jejíž muž byl vrchním velitelem galejních prací. Vincenc se tak stal kaplanem pro galejníky a podařilo se mu zmírnit těžké podmínky, v nichž žili.

A snažil se i o duchovní povznesení venkovského lidu. Založil r. 1625 Kongregaci kněží misionářů (Congregatio Missionis), kteří jsou většinou nazýváni lazaristé podle pařížského kostela sv. Lazara (nezaměňovat s rytířským řádem sv. Lazara) nebo vincentini. Jejich úkolem bylo konat lidové misie srozumitelné venkovanům a pečovat o výchovu kněží.

Od roku 1624 spolupracuje při své charitativní činnosti s Louisou de Marillac (svatořečenou r. 1934). Konečně v roce 1633 zakládá společně s ní společnost Dcer křesťanské lásky (Filles de la Charité) povolané sloužit chudým. Vzniká nová forma náboženského společenství žen, které žijí svůj život ve společenství podle evangelních rad mimo klauzuru. Dokonalá připravenost ke službě ospravedlňuje život ve světě mimo klauzuru, protože pro Vincence znamená služba Bohu a služba lidem jedno: „Sloužit chudým znamená jít k Bohu.“ Tato myšlenka ovlivnila i další vývoj ženských řeholí.

Pomáhal všem potřebným – postiženým třicetiletou válkou, postiženým povodněmi v Paříži i dalším. Prosazoval myšlenku, že charitativní práce musí být organizovaná. Sám byl vynikající organizátor a dokázal si najít vhodné spolupracovníky.

Vincenc de Paul zemřel 27. září 1660 v Paříži. Jeho ostatky odpočívají v kostele lazaristů v Paříži, jeho srdce je uctíváno také v Paříži v kapli Zjevení v mateřinci Dcer křesťanské lásky na Rue du Bac.

Blahoslaveným byl prohlášen papežem Benediktem XIII. r. 1729 a svatořečen 16. 6. 1737 papežem Klementem XII. Papež Lev XIII. ho r. 1885 prohlásil patronem všech charitativních organizací.

I u nás jsou myšlenky sv. Vincence stále živé. Působí tu Kongregace Milosrdných sester sv. Vincence de Paul. Sídlo české provincie je v Kroměříži. Tato kongregace byla založena v Rakousko-Uhersku r. 1842 v duchu myšlenek sv. Vincence. Působí u nás i členky slovenské provincie Společnosti dcér křesťanské lásky sv. Vincenta de Paul.

Ve Šternberku působí jako příspěvková organizace Vincentinum. Vincentinum dříve působilo v Praze-Břevnově, pečovalo o postižené osoby, zvláště mládež, a vydávalo známé kalendáře ke čtení, které my starší dobře pamatujeme.

V Dobrušce působí lazaristé ze slovenské provincie.

Závěrem dvě myšlenky svatého Vincence de Paul:

- Lidé jsou spolu vnitřně spojeni, žijí „jeden v druhém“, neboť žijí v Kristu. Člověk, který někomu jinému pomáhá žít, pomáhá žít Kristu a pomáhá žít všem ostatním lidem.
- Nejdeme k Bohu bezprostředně. Cesta vede skrze bližního. S citovou láskou k Bohu se musí spojovat činná láska k bližnímu.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Encycl., Santiebeati, stránky sester Vincentek aj.)

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

NEKROLOG

Dne 15.července 2011 , v nedožitých 77 letech, opustil naše společenství bratr

Stanislav Dobeš.

Do rodinného hrobu na hřbitově Na Kotlářce byl uložen 21.7.2011, zádušní mše sv. za něj byla sloužena 24.7. v kostele Nejsvětější Trojice.

Z našeho středu odešel jeden z nejaktivnějších členů farnosti, který v ní žil již od svého dětství. Převzal štafetu po svém otci, který byl spoluzakladatelem Spolku přátel košířských kostelů a velmi se zasloužil o vybudování kostela sv. Jana Nepomuckého. Stanislav se brzy stal předsedou Spolku a tuto funkci, spolu s vedením archivu, vykonával poctivě a svědomitě dlouhá léta až do své smrti. Stejně tak poctivě pracoval dlouhodobě i jako funkcionář v KDU-ČSL. Byl věrným celoživotním skautem, členem střediska Mawadani. Od dětství ministroval a k této službě se vrátil v dospělosti po rekonstrukci kaple Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce. Kaple byla doslova „jeho“, staral se o ni s velkou láskou a obětavostí.

Byl vždy v předstihu na ranní mši, pro celebranta připravoval bohoslužebná roucha a liturgické texty a zejména při adventních rorátech zapaloval v kapli všechny svíce a lampičky, aby dávaly nejen světlo a jas, ale aby také alespoň trochu zahřály studenou atmosféru promrzlé kaple.

Kéž mu svítí jasné světlo věčné a hřeje ho láska Boží tam, kam nás po velkém utrpení předešel. Jeho košířští spolufarníci na něj budou s vděčností vzpomínat v modlitbách.

R.I.P.

Výměna svodů v kostele sv. Jana Nepomuckého

Jak víte, přes prázdniny se uskutečnila výměna zbývajících svodů dešťové vody. Na akci jsme získali dotaci od Ministerstva kultury ve výši Kč 150.000,-. Bez této dotace bychom nemohli všechny svody opravit. Celková částka na rekonstrukci je Kč 360.000,- a bude pravděpodobně navýšena o vícepráce, které se objevily při rekonstrukci. Celkově musím konstatovat, že kvalita práce za Protektorátu nebyla nijak úžasná.

Pro zajímavost: Na stromu života v levé dolní části můžete vidět velkou skvrnu. Tato skvrna

nepochází z levého svodu, jak by inteligence velela. **Je to z pravého svodu**, který je nelogicky veden pod stropem, pak prostředkem stromu života a pak šikmo vlevo. To prokázal kamerový průzkum, který se musel udělat. Nikdo tomu nechtěl věřit. Samotné práce komplikovalo i počasí. Časté deště též způsobily zpoždění prací. Nakonec byly vyměněny svody u varhan, které procházejí sakristií, svod u vstupu do kostela, kde jste si mohli všimnout mokrého kruhu uprostřed stěny a dále svod v zadní části kostela na kůru. Pravý svod u stromu života se musel vést nově po vnější straně kostela na spodní strop a odtud poteče voda nově opraveným svodem u varhan.

Při této příležitosti bylo potřeba zajistit pochodovou lávku. A to nad luxfery osvětlujícími strom život. Plastová střecha byl dobrý nápad, jenomže nikdo nedomyslel jak se dostat přes plastovou střechu a nezničit ji. Dále nebyla na západní straně kostela přístupná střecha nad varhanami. Byly zde umístěny úchytné kruhy a hliníkový žebřík byl zavěšen na vnitřní straně atiky (pohledově není nic vidět).

Další věcí, provedenou navíc, je přivedení rozvodných sítí do místnosti u varhan. Zde plánujeme instalovat kuchyňský kout, který poskytli Petr a Veronika Zborníkovi. K tomu, aby kuchyňka byla funkční, bude potřeba instalovat podlahu, oddělit varhany od místnosti a vymalovat. Prvotně je třeba položit roštovou dřevěnou podlahu a vymalovat (to zvládneme sami). Podlaha bude stát cca 50.000,- Kč. Tyto peníze nemáme, proto je tu opět **prosba farníkům o peněžní příspěvky**, aby bylo možno dotáhnout tento záměr do cíle.

Dále budou vymalovány ty části kostela, které se desítky let nemalovaly. Některé části kostela zatím pro nedostatek financí vymalovány nebudou.

V době rekonstrukce kostela sv. Jana Nep. došlo k vandalskému útoku na kapličku na Klamovce. Byl ukraden měděný plech v úžlabí. Přitom byly zničeny dvě řady střešní krytiny. Oprava stála 18.000,- Kč. Dle mého názoru ubohý zloděj za plech dostal tak cca 300,- Kč.

Celkové vyúčtování rekonstrukce svodů při psaní tohoto článku není k dispozici, bude uvedeno v příštím čísle.

Na závěr děkuji všem, kteří se podíleli na brigádě při úklidu kostela sv. Jana Nep. před i po rekonstrukčních pracích.

Případným dárcům na účely dokončení celého záměru upřímně Zaplat' Pán Bůh.

Vítek Bobysud

Výlet farníků na Šluknovský výběžek

Dne 31.7. vyrazila z Košíř skupina farníků ve složení Vítek Bobysud, Jarda a Václav Drábovi, novomanželé Křížovští a Veronika Zborníková se svým potomstvem Klárkou, Liduškou a Václavem. Cesta do pensionu Chaloupka ve Velkém Šenově proběhla bez problémů a tak jsme se okolo 18:30 ubytovali. Pension je velmi příjemný s jedinou vadou a to, že majitelé uvnitř kouří. Po večeři jsme dostali velmi fundovaný a dlouhý výklad o tom co stojí zato ve Šluknovském výběžku a okolí navštívit. Pak jsme ochutnali dovezené víno, zahráli si společenské hry a šli spát.

V pondělí 1.8. jsme vyrazili na kozí farmu v Nové Vísce, kde jsem ochutnali a zakoupili kozí sýr, objednali kozle na čtvrtěční grilování a po pohlazení mnoha koz jsme pokračovali do Rumburka. Zde jsme čekali cca. hodinu na Václava, který přijel autobusem. Nakonec jsme se naobědvali a Václav mezitím dorazil. Pak jsme se vydali směr náměstí. Loreta byla zavřena (pondělí) a tak jsme došli na náměstí. Zašli jsme do informačního centra a vyzbrojeni informacemi jsme se vydali na strážní vrch, kde je původně katolický, dnes pravoslavný kostel. Požádali jsme místního popa, aby nám ukázal vnitřek kostela. Naše prosba byla splněna a tak jsme se dověděli něco o historii a shlédli vnitřní výzdobu. U kostela je poměrně zachovalá křížová cesta. Je to opravdu zajímavá symbióza. Když jsme došli zpět na náměstí, rozhodli jsme se pokračovat na rozhlednu Dymník. Václav se vezl v kočáru a měl se nejlépe. Cesta vedla přes město. Viděli jsme zvláštní kostel a faru v barokním stříhu. Vyklubala se z ní modlitebna evangelické církve. Když jsme opustili Rumburk, cesta se začala horšit a nakonec byl Vašík nesen přes kořeny, kameny, louky i potokem a dokonce viaduktem. No vše jsem zvládli a nakonec jsme byli odměněni hezkým výhledem do okolí. Koupili jsme si lužickou bylinnou

a pak už následovala cesta zpět k autům zaparkovaným u nádraží. Cesta do pensionu uběhla rychle a už následovala večeře a pak již společenská hra osadníci a následoval poker. Poslední hráči šli spát okolo 1 hodiny po půlnoci.

V úterý po snídani jsme vyrazili do Mikulášovic. Zde se vyrábí známé kapesní nože značky Mikov. Prohlídka továrny se bohužel neuskutečnila z důvodu celozávodní dovolené a tak jsme alespoň koupili několik nožů v továrním obchodě. Pak už následoval výstup na rozhlednu Tanečnici. Nejlépe na tom byl Václav, který se nesl na zádech své maminky. Rozhled z rozhledny byl velmi pěkný a pak jsme se chtěli najíst v restauraci u rozhledny. Jenže ouha, obsluha byla vše jiné než vstřícná. Protože ale Klára s Liduškou měly hlad, nakonec jsme zůstali. Jídlo nic moc a tak jsme se po jídle rychle zvedli a vydali jsme se zpátky k autům. Anče začalo být nedobře. Můžu říci, že kromě dětí na všechny v průběhu týdne dolehl dvoudenní střevní bacil. Došli jsme zpátky do Mikulášovic a po občerstvení jsme pokračovali na další rozhlednu zvanou Vlčí Hora. Anča se střevními problémy s Petrem zůstali dole a ostatní jsme se vydali na rozhlednu. Cesta uběhla poměrně rychle, Vašík se opět nechal vynést od maminky. Dolů už šel sám. Chlapík. Václav s Jardu pokračovali na zříceninu hradu vzdálenou cca 3 km. My ostatní jsme pokračovali auty. No, odbočka byla dost špatně značená a tak chvíli trvalo než jsme ji našli. Nakonec jsme se u zříceniny hradu sešli současně. Z hradu moc nezbylo. Byl zničen už v 15 stol. Pak už následovala cesta do penzionu. Cestou jsme nakoupili, samozřejmě u Vietnamců. Po večeři jsme opět hráli hry.

Středa byla opět slunečná a tak jsme vyrazili na další rozhledny. Tentokrát Jedlová u Jiřetína pod Jedlovou. Naším prvním místem byla zřícenina hradu Tolštejna. Vystoupali jsme až k hradu a zde byl k našemu překvapení funkční zmrzlinový stroj. Několik zmrzlin vytočil. Když jsem došli až na zříceninu, objevili jsme zde velmi příjemnou restauraci. Malý Vašík se ukázal jako zdatný horolezec. Jen jsme ho chvíli nechali, již vylezl do půli schodiště. A tak jsem ho vzal na záda a vystoupali jsme až na vrcholek hradu. Byl odtud velmi pěkný výhled. Pak jsme pokračovali na rozhlednu Jedlová. Zde po výstupu na rozhlednu jsme se v přilehlé restauraci naobědvali. Rozdíl oproti restauraci na Tanečnici byl propastný. Příjemná obsluha, jídlo dobré. Pak už následovala cesta k Jiřetínu. Cestou jsme navštívili opravdu krásnou křížovou cestu. A pak jsme došli do Jiřetína. Je zde množství hezky opravených domů. Došli jsme s Petrem pro auta a po občerstvení jsme vyrazili na rozhlednu Studenec. Když jsme vyšli na cestu, zaujaly nás balíky slámy, ale o nich později. Cesta nahoru byla krátká, ale strmá. Rozhledna je z litiny a prošla generální rekonstrukcí. Rozhledna je obklopená stromy a tak je z ní horší výhled. Cestou zpátky jsme se pokusili postavit pyramidu z balíků slámy, ale nepovedlo se. Při cestě na kozí farmu jsme se ještě zastavili u prvorepublikových pevností. Kozlík byl připraven a tak jsme ho naložili a dojeli do penzionu. Zde jsem použil zakoupený lovecký nůž a naporcoval jsem ho. Tyto kusy jsme naložili. Použili jsme olivový olej, česnek, sůl, pepř, rozmarýn. Nechali jsme ho marinovat do čtvrtěčního večera. Večer proběhl opět hraním her a košťováním piva nebo vína.

Ve čtvrtek jsme vyrazili do saské pevnosti Königstein. Nachází se 5 km od Bad Schandau. Je to nejvýše položená pevnost v Evropě. Byl to původně Český pohraniční hrad, který přešel zač. 16. století do vlastnictví saských kurfiřtů. Výhled je nádherný. Začalo pršet, ale zase tak moc to nevadilo při prohlídce objektů. Je jich zde opravdu hodně a některé se ještě opravují. Prohlídka trvala asi 4,5 hodiny. Asi v 16 hodin jsme se rozloučili s pevností a vyrazili domů. Cestou jsme se stavili v supermarketu, kde jsme zažili velký trapas. U pokladny jsme chtěli platit kartou, ale žádná z předložených karet nebyla pokladní akceptována. Co s tím? Nakonec jsme to v drobných dali dohromady. Byla to taškařice. Jarda musel jít vrátit košík, bylo tam euro. Nakonec nám pomohla Němka a dala nám 50 centů. Pak už následovala cesta domů a cestou jsme se zastavili v restauraci a do pet lahví jsme si nechali natočit 12° stupňového kozlíka. Po našem příjezdu majitel pensionu a roztopil gril a začala hostina. Vašík měl pochodovou náladu a tak jsme se na jeho hlídání museli střídat. Grilovaný kozlík byl zapíjen dvanáctkou kozlem. Mňam mňam.

Pokračování Lodního deníku našich cestovatelů včetně obrazové dokumentace najdeme v říjnovém čísle Košířského farního listu.

OKÉNKO HUMORU

Z humoru pouštních otců

- Jeden čerstvě obrácený mladý muž se otázal starce: „Abba, a to se teď budu muset úplně zříct světa?“
„Neboj se,“ odpověděl stařec. „Jestli bude tvůj život opravdu křesťanský, svět se okamžitě zřekne Tebe!“
- Stařec prohlásil: „Pán nám dal dvě uši a jedna ústa, to abychom říkali jen polovinu toho, co uslyšíme.“
- V Alexandrii žil biskup, který dával přednost studiu před péčí o své ovečky. Jednou za ním přišel jistý stařec s prosbou o radu, ale jeho sekretář ho odbyl: „Je mi líto, abba, ale biskup tě nemůže přijmout, právě se oddává studiu.“
Na to stařec: „Náš biskup ještě nedostudoval...?“

Vybráno z publikace R.Kern: Humor pouštních otců, Karmelit.naklad., 2005

OKÉNKO VÍRY

KŘEŠŤANSKÝ POHŘEB

354. Jaký je vztah mezi svátostmi a smrtí křesťana?

Křesťan, který umírá v Kristu, dospívá na konci své pozemské existence k dovršení nového života započatého křtem, posíleného biřmováním a živeného eucharistií, která předjímá nebeskou hostinu. Smysl smrti křesťana se ukazuje ve světle smrti a zmrtvýchvstání Krista, naší jediné naděje; křesťan, který umírá v Ježíši Kristu, se odebrá „do domova k Pánu“ (2 Kor 5,8).

355. Co vyjadřují pohřební obřady?

Pohřby, i když se konají v různých obřadech odpovídajících podmínkám a tradicím jednotlivých krajů, vyjadřují velikonoční charakter křesťanské smrti v naději na vzkříšení a společenství se zesnulým zvláště prostřednictvím modlitby za očistění jeho duše.

356. Jaké jsou hlavní části pohřebních obřadů?

Pohřební obřady mají obvykle čtyři hlavní části. Přijetí zesnulého společenstvím doprovázené slovy útěchy a naděje, bohoslužba slova, eucharistická oběť a rozloučení, v němž je duše zesnulého svěřena Bohu, prameni věčného života, dříve než jeho tělo bude pohřbeno v očekávání vzkříšení.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejné